

Arrest

nr. 211 440 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ierse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 april 2018 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Aan de mevrouw: H., M. (..), geboren te Dublin, op 11.11.1997, onderdaan van Ierland, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten/vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid. 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. G. (..), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, ze heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning; poging tot doodslag, feiten waarvoor ze op 27/03/2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 20 maanden waarvan de helft met uitstel voor 5 jaar. Deze gevangenisstraf zal op 08/05/2018 definitief worden.

Ingevolge de maatschappelijke intact van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene vormt een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij minstens sinds 12/12/2017 (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 29/12/2017) in het Rijk verblijft en dat zij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie

in haar vragenlijst hoorplicht ingevuld op 29/12/2017, heeft betrokkene verklaard een duurzame relatie. Hij verbleef dan in de gevangene van Turnhout en heeft op 04/01/2018 een BGV ontvangen, Betrokkene had ook verklaard in haar vragenlijst hoorplicht ingevuld op 27/12/2017 dat zij en haar gezin waren in België gekomen voor de vakantie. Dan moest haar gezin naar huis. De artikel 8 ERVM is dus niet van toepassing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden terug geleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44 quinquies §1, 3°. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering en volgende feiten:

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan weerspanning; poging tot doodslag, feiten waarvoor m op 27/03/2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 20 maanden waarvan de helft met uitstel voor 5 jaar. Deze gevangenisstraf zal op 08/05/2018 definitief worden. Er bestaat een risico tot van de openbare orde. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 ERVM vermeld.

REDEN VAN DE BESLISSING: ;

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid, en artikel 44 septies§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten;

-Gezien betrokkene vatbaar te om de openbare Orde te schaden is derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren

In uitvoering van' de deze beslissingen, gelasten wij, V. G. (..), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven om betrokkene vanaf 10/05/18 te doen opsluiten, H., M. (..), geboren te Dublin, op 11.11.1997, onderdaan van Ierland, "

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit de gegevens ter beschikking van de Raad, zijnde de nota met opmerkingen die werd ingediend door de verwerende partij in het beroep gekend onder rolnummer 220 416 en dat op dezelfde terechtzitting wordt behandeld als onderhavig beroep, blijkt dat verzoekende partij op 11 mei 2018 werd gerepatriëerd.

2.2. De Raad stelt ter terechtzitting de vraag naar het belang van de verzoekende partij bij het beroep gericht tegen het uitgevoerde bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient immers te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad (RvS 14 november 1997, nr. 69.601, TB.P. 1998, 614; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Daar verzoekende partij door haar repatriëring uitvoering heeft gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ontbeert zij actueel belang bij haar beroep.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd stelt de advocaat van verzoekende partij dat er wel degelijk nog belang is bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien het bestreden inreisverbod hiermee samenhangt en als het bevel zou vernietigd worden, ook het inreisverbod moet vernietigd worden.

Het inreisverbod dat wordt aangevochten middels het beroep gekend onder rolnummer 220 416, gaat gepaard met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de verzoekende partij betwist de rechtsgeldigheid van het bevel. In de mate de verzoekende partij aanvoert dat het inreisverbod geen steun kan vinden in het bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit onwettig zou zijn, behoudt de verzoekende partij het belang bij haar beroep. Het onderzoek hiervan behoort tot de grond van de zaak.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 7, 43, §1, 2° EN 44TER VREEMDELINGENWET*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 7 TERUGKEERRICHTLIJN*
- *SCHENDING VAN ARTIKEL 27 RICHTLIJN 2004/38*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

1. *De rechtsgrondslag van de bestreden beslissing tot verwijdering van 25 april 2018 wordt door verweerder gezocht in “artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter van de wet van 15 december 1980” (zoals blijkt uit deze beslissing zelf).*

2.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij vooreerst opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Dit is tevens het geval voor de overige rechtsgrondslagen van de bestreden beslissing, zijnde de artikelen 43, §1 Vreemdelingenwet en 44ter Vreemdelingenwet.

Artikel 43, §1 Vreemdelingenwet stelt als volgt:

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Artikel 44ter Vreemdelingenwet stelt als volgt:

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.

2. Volgens vaste rechtspraak vormt de exceptie van openbare orde een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald (zie in die zin arresten van het Hof van Justitie van 4 december 1974, Van Duyn, 41/74, EU:C:1974:133, punt 18; van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 33; van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 65, en van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 58).

Uit de bewoordingen van artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 volgt namelijk dat de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokkene.

Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van deze richtlijn stelt bovendien als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat dergelijk gedrag een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30).

Verweerder wijst in de bestreden beslissing erop dat verzoekster werd veroordeeld wegens “weerspanning” en “poging tot doodslag”. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het vonnis van de correctionele rechtbank van 27 maart 2018 en de aldaar opgelegde straf aan verzoekster.

De verwijzing naar deze veroordeling volstaat op zich niet om de bestreden beslissing te verantwoorden.

Een individueel onderzoek van het concrete geval is vereist.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig dan ook geen reden om de bestreden beslissing te onderbouwen (zie ook artikel 27, 2 van de richtlijn 2004/38).

Verweerder dient na te gaan of het gedrag van verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (zie ook artikel 27, 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38).

Door verweerder wordt echter niet concreet gemotiveerd dat het gedrag van verzoekster een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, laat staan dat verzoekster een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Concrete feiten en motiveringen worden niet aangehaald. Integendeel, de bestreden beslissing geeft blijkt van een standaardmotivering.

Verweerder houdt in de bestreden beslissing schijnbaar enkel rekening met de kwalificatie van de tenlasteleggingen (hetgeen verweerder omschrijft als “weerspanning” en “poging tot doodslag”) en de strafmaat die verzoekster verkreeg. Op basis hiervan worden algemene preventieve redenen, in strijd met richtlijn 2004/38, aangevoerd om te besluiten dat het gedrag van verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Concrete omstandigheden (bv. in verband met de omstandigheden van de tenlasteleggingen, de omvang van de inbreuken, de incriminatieperiode, het gedrag van verzoekster sinds de veroordelingen, enz. – zoals vermeld in het feitenrelaas) worden niet vermeld, terwijl een verwijzing naar een veroordeling niet volstaat en motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen aangevoerd worden ter onderbouwing van de bestreden beslissing.

Een voldoende individueel onderzoek werd door verweerder in de bestreden beslissing niet verricht.

Bovendien vormt de exceptie van openbare orde een afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden, die strikt moet worden opgevat.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 27 van de richtlijn 2004/38 (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 7, 43, §1, 2° en 44ter Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. In aanvulling van bovenstaande elementen, wijst verzoekster erop dat zij in elk geval door haar gedrag geen reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Minstens blijkt dat het zogenaamde “onderzoek” door de verwerende partij onzorgvuldig is gevoerd.

Verzoekster werd veroordeeld wegens “gewapende weerspanning” (de enige tenlastelegging - zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 4), voor feiten die zich hebben afgespeeld op 24 december 2017.

Reeds hier loopt het “onderzoek” van de verwerende partij mis. Zij stellen immers dat: “ze heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanning; poging tot doodslag”. Deze vaststelling klopt dan ook niet. Hierdoor is het “onderzoek” van de verwerende partij reeds onzorgvuldig.

Verzoekster was op 24 december 2017 in België. De politiediensten gingen over tot controle van haar voertuig nadat zij dit voertuig achterna reden (nadat verkeersovertredingen werden vastgesteld). Verzoekster had een paniekaanval en een black-out. Zij vluchtte weg met haar wagen, zonder rekening

te houden met de politie-inspecteurs en andermans eigendom. Verzoekster was volledig buiten zichzelf. Uiteindelijk kwam het voertuig tot stilstand op een braakliggend terrein in Beerse (zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 4).

Verzoekster betwiste de feiten voor de correctionele rechtbank niet. Zij voerde bij de behandeling voor de correctionele rechtbank aan dat zij spijt heeft van het gebeurde en op het moment van de feiten in paniek was. Zij benadrukte dat haar handelen niet doordacht was en voortkwam uit irrationele paniek. Ze gaf aan te beseffen dat zij een grote fout heeft gemaakt en vroeg een straf met uitstel, met uitzondering van het gedeelte van de voorlopige hechtenis (zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 5).

De rechtbank kon vaststellen dat verzoekster nooit eerder werd veroordeeld door de correctionele rechtbank (zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 5).

De rechtbank hield bij de bestrafing rekening met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, de houding van verzoekster ten aanzien van de feiten, haar strafrechtelijk verleden, persoonlijkheid en leeftijd (zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 5).

Verzoekster werd daarom veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden wegens “gewapende weerspannigheid” (de enige tenlastelegging), waarvan de tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf voor de helft wordt uitgesteld, meer bepaald een gevangenisstraf van 10 maanden, gedurende een termijn van 5 jaar (zie stuk 3: het vonnis van 27 maart 2018, pagina 8).

Het gaat om éénmalige feiten die zich hebben afgespeeld op 27 december 2017 in een vlaag van zinsverbijstering, waarvoor verzoekster een straf kreeg waarvan de helft met uitstel (om haar ervan te weerhouden te recidiveren).

Met al deze elementen werd door verweerder geen rekening gehouden, waardoor zij onzorgvuldig handelt.

Het gedrag van verzoekster vormt, op basis van deze objectief vast te stellen elementen, thans geen reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Minstens mag dan ook worden aangenomen dat verzoekster geen neiging vertoont om de eerdere feiten in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30). Hiervan ligt immers geen enkel element voor om dit aannemelijk te maken.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 27 van de richtlijn 2004/38 (en de hierop geënte rechtspraak van het Hof van Justitie), artikel 7, 43, §1, 2° en 44ter Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 7, 43, §1, 2° en 44ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(..)”

Artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

(..)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(..)”

Artikel 44ter van de vreemdelingenwet luidt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer :

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

3.6. Verzoekende partij betwist niet dat aan een Unieburger een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven in geval van redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Zij betoogt evenwel dat de loutere verwijzing naar een veroordeling niet volstaat om het bestreden bevel te verantwoorden.

3.7. Lezing van de motieven van de bestreden beslissing leert evenwel dat de verwerende partij niet louter verwezen heeft naar een veroordeling opgelopen door de verzoekende partij maar tevens de aard van de gepleegde feiten vermeldt, met name “*weerspanningheid*” en “*poging tot doodslag*” (waarbij blijkt dat deze laatste kwalificatie uiteindelijk niet weerhouden werd maar deze vaststelling doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing zoals blijkt uit punt 3.8.), de strafmaat die werd toegepast, met name twintig maanden gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar, en er tevens op wijst dat: “*Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.*” Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij stelt dat door de verwerende partij niet concreet wordt gemotiveerd dat haar gedrag een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde. Er kan in casu hoegenaamd geen sprake zijn van een standaardmotivering nu duidelijk verwezen wordt naar de door de verzoekende partij gepleegde feiten, de strafmaat en de redenen waarom de verzoekende partij door haar gedrag als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt beschouwd.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij, die verschillende processen-verbaal op haar naam staan heeft voor feiten van gewone diefstal, afzetterij, weerspanningheid, doodslag, vereniging van mededaders, opzettelijke vernielingen (zie stuk “*BEVRAGING ANG*” in het administratief dossier), op 24 december 2017 van haar vrijheid werd beroofd en een bevel tot aanhouding werd uitgevaardigd op grond van het proces-verbaal TU30.L2.005679/17 (weerspanningheid en doodslag) omdat: *Er (..) ernstige aanwijzingen van schuld (bestaan)*” en haar aanhouding “*volstrekt noodzakelijk (is) voor de openbare veiligheid en (..) gegrond (is) op de volgende feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de in verdenkinggestelde:*

Er bestaat ernstig gevaar dat de in verdenkinggestelde zal recidiveren, gelet op de aard der feiten;

Het gevaar bestaat dat betrokkene zich aan het optreden van het gerecht zal pogen te onttrekken, gelet op het gebrek aan belangen in België;”.

Bij vonnis van 27 maart 2018 van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Turnhout werd verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden waarvan de helft met uitstel voor vijf jaar omwille van gewapende weerspanningheid. Uit de feiten blijkt dat de politiediensten op 24 december 2017 wilden overgaan tot controle van het voertuig van verzoekende partij, en dit naar aanleiding van verdachte handelingen waarna tal van verkeersovertredingen werden vastgesteld, zodat de politiediensten het voertuig achterna reden. Verzoekende partij trachtte te vluchten en ramde daarbij meermaals het politievoertuig. Wanneer zij tot stilstand kwam tegen een draadomheining trachtten de politie-inspecteurs het voertuig te benaderen maar verzoekende partij reed dan richting één van de politie-inspecteurs die enkele schoten daarop loste in de richting van de banden van het voertuig. Verder wordt gesteld: *“De aanwezige politie-inspecteurs verklaarden meermaals te hebben moeten wegspringen voor het vluchtende voertuig om te vermijden dat ze werden aangereden. Hierdoor raakten zij gewond en voelden zij zich zeer ernstig bedreigd. Zij stelden op het moment van de feiten duidelijk herkenbaar te zijn geweest als politieagenten en zich meermaals als dusdanig kenbaar te hebben gemaakt. Volgens hen waren de blauwe zwaailichten en sirene tijdens de ganse duur van de achtervolging in werking en was het een wonder dat er tijdens de gevaarlijke verkeersmanoeuvres van beklaagde geen andere slachtoffers zijn gevallen. Uiteindelijk kwam het voertuig tot stilstand op een braakliggend terrein in Beerse. Beklaagde werd geïdentificeerd als de bestuurder van het voertuig en had twee kleine kinderen bij als passagier. Bij verhoor verklaarde beklaagde een paniekaanval en black-out te hebben gehad, waardoor zij niet meer wist wat er allemaal gebeurde. Zij zou gewoon zijn blijven rijden, omdat zij geen geldig rijbewijs en geen geldige verzekering had.*

M.D. (...), het minderjarige nichtje van beklaagde (passagier op het moment van de feiten) bevestigde hoe beklaagde op volle snelheid wegreed van de politie en daarbij zelfs een hek stuk reed van een woning. Volgens D. (...) had beklaagde even voordien een winkeldiefstal gepleegd. Volgens haar zou beklaagde zeker een politieman hebben geraakt, indien deze niet zou zijn weggesprongen. Ze zou tevens meermaals aan beklaagde hebben gevraagd om te stoppen, maar deze was in shock. Ook vroeg beklaagde haar op een gegeven moment tijdens de achtervolging om plaats te nemen op de passagierszetel achteraan, naast haar zootje.”

De rechtbank oordeelt dat de feiten bewezen zijn en stelt: *“De feiten van de bewezen verklaarde enige tenlastelegging getuigen van een agressieve ingesteldheid bij beklaagde en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Bovendien pleegde beklaagde de feiten in aanwezigheid van nog minderjarige kinderen en hield beklaagde geen rekening met de traumatische impact van de feiten op hen. De rechtbank tilt zwaar aan de feiten, aangezien beklaagde door haar roekeloos gedrag niet alleen het leven van de twee minderjarige kinderen en de politie-inspecteurs in gevaar bracht, maar ook dat van andere weggebruikers.”*

In deze omstandigheden kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij geen actuele en reële ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder vermocht derhalve, op basis van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, §1, 2° en 44ter van de vreemdelingenwet, in voorliggende zaak verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen. Verwerende partij heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat verzoekende partij het grondgebied diende te verlaten. Zij heeft hierbij verwezen naar de aard van de door verzoekende partij gepleegde feiten en de strafmaat. Zij heeft er tevens op gewezen dat verzoekende partij verklaarde op vakantie te zijn in België met haar gezin en daarna terug naar huis zou gaan, zodat artikel 8 EVRM in casu niet speelt.

Verzoekende partij maakt met haar betoog dat geen rekening werd gehouden met haar gedrag na de gepleegde feiten niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte een zwaarder gewicht toekent aan de gepleegde feiten gelet op de ernst ervan en daaruit besluit dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde ernstig te kunnen schaden. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat geenszins blijkt dat verzoekende partij enig belang in het Rijk heeft dat verwerende partij over het hoofd zou hebben gezien. Met haar betoog dat enkel zou verwezen worden naar haar veroordeling gaat verzoekende partij er volledig aan voorbij dat de verwerende partij erop wijst dat zij veroordeeld werd voor weerspanningheid op 27 maart 2018, hetgeen recent is, alsook op de strafmaat die werd toegepast, met name een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel gedurende vijf jaar voor de helft, hetgeen geen lichte veroordeling kan genoemd worden. Met haar betoog dat niet blijkt waarom zij noodzakelijkerwijs actueel een gevaar is voor de openbare orde, gaat verzoekende partij geheel voorbij aan de elementen in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de aard en ernst van de strafbare feiten en de bevindingen van de verwerende partij dat: *“Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene percent een reële, actuele en*

voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.” De Raad wijst er daarenboven nog op dat – aangezien de verzoekende partij onder onmiddellijke aanhouding werd geplaatst na het plegen van de feiten en na haar veroordeling vanuit de gevangenis werd overgebracht ter beschikking van de verwerende partij waarna zij gerepatriëerd werd – bezwaarlijk kan ingezien worden hoe het argument dat zij zich nadien gedragen heeft enig gewicht kan hebben daar haar vrijheidsbeneming net verhinderd heeft dat zij nieuwe feiten zou plegen. Het gegeven dat zij spijt betuigde doet ook niets af aan de ernst van de feiten zoals weergegeven door de rechtbank in het vonnis noch aan een mogelijke nieuwe schending van de openbare orde.

Evenmin ziet de Raad in hoe concrete omstandigheden in verband met de omstandigheden van de tenlasteleggingen en de omvang van de inbreuken een ander licht kunnen werpen nu verzoekende partij niet kan ontkennen dat het om zeer ernstige feiten gaat waarbij deze doen getuigen van een agressieve ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Bovendien pleegde verzoekende partij de feiten in aanwezigheid van nog minderjarige kinderen en hield zij geen rekening met de traumatische impact van de feiten op hen. De Raad wijst erop dat de rechtbank zwaar tilt aan de feiten, aangezien verzoekende partij door haar roekeloos gedrag niet alleen het leven van de twee minderjarige kinderen en de politie-inspecteurs in gevaar bracht, maar ook dat van andere weggebruikers. Verzoekende partij tracht de gepleegde feiten te minimaliseren, maar zij kan hierin niet worden gevolgd. Nogmaals herhaalt de Raad dat de verwerende partij niet enkel verwezen heeft naar een veroordeling. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan de bevindingen van de verwerende partij inzake het reëel en actueel gevaar dat verzoekende partij door haar gedrag vormt voor de openbare orde.

3.8. Het loutere feit dat verzoekende partij uiteindelijk slechts werd doorverwezen naar de correctionele rechtbank voor feiten van gewapende weerspanning en niet voor poging tot doodslag, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij wel degelijk veroordeeld werd voor de feiten van gewapende weerspanning zoals vermeld in de bestreden beslissing. Het gegeven dat de verwerende partij ook poging tot doodslag vermeldt, terwijl zij hiervoor niet werd veroordeeld, doet geen afbreuk aan de ernst van de gepleegde feiten zoals deze naar voren komen uit het vonnis noch aan de gevolgtrekking die de verwerende partij dienaangaande maakt, met name dat: *“Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene percent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij”*.

3.9. Het loutere gegeven dat verzoekende partij nooit eerder werd veroordeeld, dat zij spijt heeft betuigd tijdens haar proces alsook haar leeftijd, maken geenszins dat daaruit besloten kan worden dat verzoekende partij niet zal recidiveren. Immers getuigen de gepleegde feiten van een niet te ontkennen ernst waaruit de ingesteldheid van verzoekende partij ook naar voren is gekomen, met name agressiviteit alsook een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Haar houding is dermate roekeloos gebleken dat zij daardoor niet alleen het leven van minderjarigen en politie-inspecteurs in gevaar heeft gebracht, maar ook dat van andere weggebruikers. De feiten spreken duidelijk voor zich. Verzoekende partij heeft geen respect voor politiek gezag noch voor de fysieke en psychische integriteit van anderen. Een dergelijke ingesteldheid doet dan ook terecht vaststellen dat zij door haar gedrag geacht kan worden een ernstig actueel en reëel gevaar te vormen voor de openbare orde. De Raad ziet hoegenaamd niet in hoe de omstandigheden waarin de feiten zich hebben afgespeeld enig begrip kunnen doen opbrengen voor het handelen van de verzoekende partij. Uit de feiten blijkt immers dat zij de vlucht nam omdat zij niet in orde was met haar papieren en tevens omdat zij net een winkeldiefstal had gepleegd, blijkens de verklaringen van haar minderjarige nicht. Verzoekende partij trachtte dus eigenlijk haar misstappen te verhullen door op de vlucht te slaan en daarbij niets of niemand te ontzien. Er kan niet anders vastgesteld worden dan dat dit een bijzonder laakbare houding betreft die doet getuigen van een bepaalde ingesteldheid waaruit wel degelijk een reëel en actueel gevaar voor de openbare orde blijkt en die niet kan rechtgezet worden louter door het betuigen van spijt nadien.

Zoals voorts duidelijk blijkt uit het vonnis van 27 maart 2018 heeft de rechtbank de opgelegde gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel gedurende vijf jaar als gepast verklaard om verzoekende partij het ontoelaatbare van haar handelen te doen inzien en haar tevens aan te zetten zich in de toekomst te onthouden van dergelijke feiten. Het gegeven dat de helft met uitstel gedurende vijf jaar wordt uitgesproken dient er toe de preventieve werking van de verleende gunst gedurende een voldoende lange periode te garanderen. Derhalve erkent de rechtbank zelf dat het niet uitgesloten is dat

verzoekende partij toch nieuwe feiten pleegt en heeft de rechtbank een ontradend effect willen creëren door een periode van vijf jaar op te leggen maar dit maakt niet dat een herhaling van strafrechtelijke feiten uitgesloten is. De verzoekende partij kan dan ook geenszins overtuigen dat uit de opgelegde strafmaat blijkt dat daarmee is uitgesloten dat zij zal recidiveren. Ook het betoog dat het om éénmalige feiten gaat, gaat volledig voorbij aan de zwaarwichtigheid van de feiten, waar de rechtbank trouwens ook op wijst, en aan de ingesteldheid van de verzoekende partij die het plegen van dergelijke feiten heeft toegelaten en waaruit niet kennelijk onredelijk kan besloten worden dat verzoekende partij door haar gedrag heeft aangegeven een ernstig actueel en reëel gevaar uit te maken voor de openbare orde.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing bepaalde pertinente gegevens veronachtzaamd heeft die maken dat de thans bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij haar betoog doet blijken van een andere beoordeling van haar zaak, maar zij kan hiermee niet overtuigen om de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Verzoekende partij toont met haar verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrip openbare orde allerminst aan dat de motivering die de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft opgenomen niet voldoet aan deze rechtspraak. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn bespreking hoger. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde niet op rechtmatige wijze toepassing heeft gemaakt van de beperkingen op het vrij verkeer van Unieburgers.

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER